

„A je to,“ oznámila Ema, když zasadila poslední květinu.

„Uf,“ oddychla si Nikola s červeným obličejem. „Bydlet v zoo je možná zábava, ale taky dřina!“

Ema se smíchem přikývla. „Co kdybychom si zašly do kavárny pro zmrzlinu, abychom se ochladily?“ Zvedla Maxe do náruče, ten se k ní přitulil a nadšeně zabřebentil. Mazlení se mu moc líbilo! Nikola měla pravdu, bydlet v zoo byla někdy dřina, ale ona by to za nic na světě neměnila.

Další den ráno vstala Ema brzy a rychle namalovala nový transparent na honbu za pokladem do pavilonu plazů. Cestou k pavilonu se zastavila u výběhu pro surikaty. Max hlídkoval na jedné kládě. Jeho rodiče byli na opačné straně výběhu a předními packami šátrali v hlíně.

„Co to dělají?“ zeptala se Ema Pepína.

„Hledají potravu,“ odpověděl Pepíno. „Max zatím dává pozor na sourozence.“

Ema pohlédla na Maxe. Každou chvíli vydal stejné zapištění, jako když včera hlídkoval u nich na zahradě. „Proč takhle piští?“ zajímala se.

„Aby jeho rodiče věděli, že je všechno v pořádku,“ vysvětlil jí Pepíno, než se odešel podívat na hrochy. „Aby si nedělali starosti, když shánějí snídani.“

